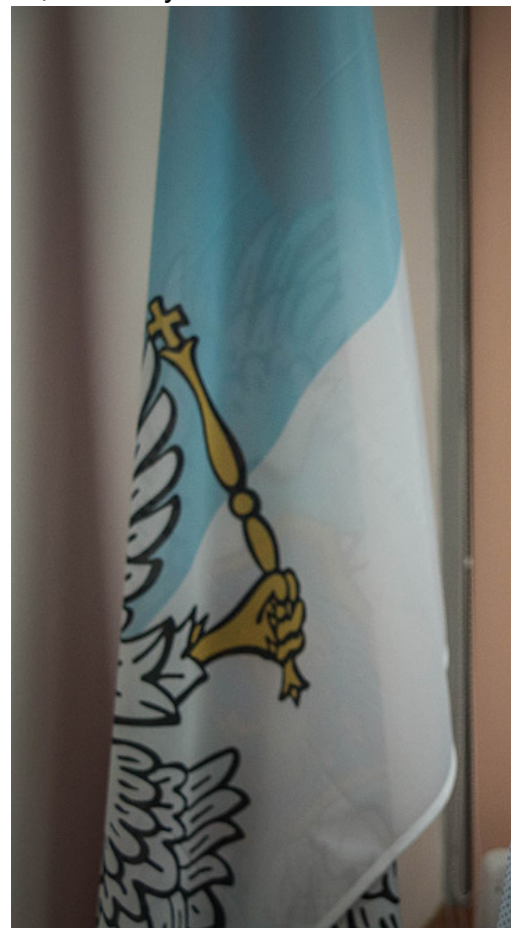

Подгорица – „Судећи по одлукама црногорских судова, готово да нема разлике између затвора и скупштине, осим ако се не узму у обзир шетње у затворском кругу којих сам овде лишен. Тако да испада како је у затвору за нијансу комфорније.”

Тако свој положај описује Милан Кнежевић, народни посланик, лидер Демократске народне партије (ДНП) и један од лидера опозиционог савеза Демократски фронт (ДФ). Он се налази у „притвору” посланичког клуба ДФ-а где је, за сада, недоступан тужиоцима који су му „резервисали” кревет у спушком затвору.

„Тек што сам изашао са четворомесечне робије, дочекала ме нова, и то уз образложење да нисам сведочио онако како је то тужилац очекивао од мене. Наравно, питање посланичког имунитета у Црној Гори има значај једнак глобалном отопљавању на Арктику, тако да је чак пожељно ухапсити опозиционог посланика и лидера парламентарне странке након завршетка његове дискусије и изласка из парламента, како би се надокнадио мањак борбе са криминалним клановима.

Сафари на посланике и лидере ДФ-а траје скоро три године, али док су се досад макар играли процедуре скидајући нам имунитет, сад нас без икакве формално правне процедуре лове по подгоричким улицама да би нам позавидели вође шкаљарског и

кавачког клана.”

Да ли вас и зашто власт гони?

Мислим да ме власт не гони колико би могла: тренутно се налазим као један од оптужених за тзв. процес „Државни удар”, у којем сам са српским пензионерима и имагинарним Русима, заједно са колегом Андријом Мандићем, оптужен да сам планирао убиство Мила Ђукановића и државни преврат. А онда је веће судија поднело пријаву против мене јер сам изјавио да пресуду држе у фиоци. Пријава је поднета истом тужиоцу који ме гони три године оптужујући ме за тероризам и државни удар. Против мене се води поступак и због вербалног инцидента у скупштинском холу, где ми прети казна затвора од шест месеци до пет година. У међувремену сам робијао четири месеца због учешћа на протестима ДФ-а 2015, а пре десетак дана осуђен сам два месеца као сведок (куриозитет у историји црногорског правосуђа) јер нисам сведочио како је то тужилац желео. Против мене и партије коју водим подигнуто је и наплаћено преко 100 прекршајних пријава. Могли су и да ми фалсификују датум рођења и оптуже за Сребреницу или убиство Кенедија, а док ја све то докажем, на ред би дошли нови случајеви. Најцелисходније би било да ме зазидају у зграду Вишег суда као пример борбе против „организованог криминала и унутрашњих непријатеља”.

Испред скупштине се свакодневно окупљају грађани, пружајући подршку вама и затвореном Небојши Медојевићу. Каква је ваша порука њима и Медојевићу?

Ми овом политичком борбом бранимо све грађане, јер ће сутра по овом неуставном и незаконитом шаблону на ред доћи сви који другачије размишљају од наметнутог система вредности који прелази у опасну изопаченост. Наша је дужност да као лидери будемо пример својим делом, јер само тако наша борба има смисла, а ако постоји смисао у који верујете, потпуно је свеједно кад и како ће се завршити наша искушења.

Оптужују вас да претерано волите Београд и Москву. Је ли то грех?

Имајући у виду све наглашенију србофобију и антируску хистерију пресликану кроз разне издаје од признања тзв. Косова преко резолуција којима се Србија проглашава за окупатора, па све до увођења санкција Русији, очекујем убрзо закон којим ће се

забранити путовања у Београд и Москву, јер у оптужници против мене стоји да сам често путовао за Београд и Москву. Да сам којим случајем путовао за Тирану или Ријад, вероватно бих досад добио Његошеву и Тринаестојулску награду. Овако им остаје могућност да кроз законску регулативу казне све који су намерни путовати у Београд или Москву и који мисле да ми немамо ближе браће од оне у Србији нити искренијег пријатеља од Русије.

Ви сте песник који је објавио десетак книга. Да ли и даље верујете, и као писац и као политичар, да ће „слобода умети да пева о вама”?

Ни много веће историјске и књижевне личности од мене нису досањале слободу о којој су певали и за коју су се борили. У овој борби је најважније не издати самог себе и, док год могу сваког јутра да се погледам у огледало, то значи да нисам издао оно у шта верујем. Овај барјак има ко носити и после мене, а то је највећа вредност наше борбе. Ипак сам уверен да ће нас слобода дочекати приближно жељи којом смо јој ишли у сусрет. Само да се препознамо кад буде требало.

(Политика)